

ОШ „Вељко Дугошевић“

Ученица: Аника Ђекић, III-3

„Судбина једног Чарлија“, Александар Поповић

Само је једна права Виолета

У роману „Судбина једног Чарлија“ ради се о животу једног мачка испричаном од његовог рођења па све до дубоке старости. Књига је на мене оставила помешане утиске - писац је успео да у једном роману изазове толико туге колико никад нисам осетила читајући неку причу. Свидела ми се та снага речи, али ми се није свидело што је толико трагичан живот мачка Чарлија.

На почетку, мама мачка напушта Чарлија, док је он још мало маче. Она то ради за његово добро, мислећи да ће он тако имати лепши и бољи живот. Али није то оно што растужује, најтужније је заправо то што Чарли не разуме зашто га је она оставила, и његова жеља за мамом. Писац каже да је он још мали и да не зна ништа, само зна да он воли своју маму, жуту мачку. Она га је оставила у бродској луци и рекла му да су бродски мачори најсрећнији, јер они скитају по целом свету, а свака мачка је најсрећнија кад скита.

Чарли је провео ту ноћ сам, тужан и уплашен. Кад се пробудио видео је путнички брод укрцан у луку. Тада га је видела једна девојчица по имену Виолета, ћерка капетана тог брода. Она га је повела са собом. Постали су добри пријатељи. То ми је и омиљени део књиге јер је то најсрећнији део Чарлијевог живота.

Други омиљени тренутак ми је када се касније Чарли изгуби у Напуљу и упозна другу Виолету која највише, али највише воли да облачи блузе. Та Виолета има старију сестру Маргарету која је смислила план како да искористи мачка Чарлија и то што може да говори. Испланирала је да он мами муштерије за њену продавницу шешира. Не знам да ли су њих две зле, лукаве, препредене, или сва три заједно. Приметила сам да је Чарлија тада задесила судбина слична судбини његове маме, то јест судбина коју му је она најмање желела. Она је морала да током целе ноћи чува месарове кобасице, а Чарли је током целог дана морао да продаје шешире. На крају Чарлијевих постоловина у Напуљу налази се једна важна поука која говори о томе да нису сви људи добронамерни: док је бродска Виолета добра и нежна, Виолета из Напуља је себична и користољубива.

Након свега тога, Чарли упозна и трећу - циркуску Виолету, која је добра и мила особа, али тако бива – док су Чарли и циркуска Виолета изводили своју тачку на високој љуљашци, љуљашка се откачи и обоје падоше. Чарли је повредио задње шапе, док је Виолета остала без једне ноге.

Морам да признам, кроз скоро целу књигу сам плакала, али ме је овај део од свих највише растужио. Таман када је Чарли поново нашао другарицу која му прија и какву воли, деси се ова трагедија. Не разумем зашто је и то морало да му се догоди! Било би много лепше да је писац на томе завршио, да после свих проблема Чарли коначно нађе своју срећу! Уместо тога, циркуски редар је бацио повређеног и изгладнелог мачка Чарлија у капију неке зграде. Баш у тој згради је живео бивши бродски капетан, тате прве Виолете. Ту је била и девојчица Виолета која се, за разлику од свих, није променила. Та Виолета је била иста по изгледу, али не и по понашању. Она је сад највише волела математику, а не смешно позориште које су Чарли и она као млађи правили. То је било зато што то и није била та Виолета, већ нећака бродског капетана.

Једног дана, Чарли је изашао на кров да се сунча и ту срео једну жуту мачку. То је била његова мама. Испричао јој је све што му се у животу десило, а мама је њему рекла да је вредело то што је она све време бедно живела, јер је он имао живот пун авантура. Запитала сам се, да ли је заиста Чарли имао бољи живот него да је остао са мамом у месарници?

Да је остао са мамом у месарници, он никада не би путовао и упознао разне Виолете. У свим Виолетама Чарли је видео неку помоћ, спас, своје заштитнике. Он је мачак и не види као човек, није толико паметан и све те девојчице он сматра за „Виолете“. Али колико год да има тих Виолета само је једна та права особа! Пријатељство Чарлија са првом, бродском Виолетом ми је оставило најдубљи утисак. Кад су се њих двоје растали, обоје су патили једно за другим. Смислила сам тад кратку песму у стилу Александра Поповића: „И ето тако, и тако ето, неко је моје срце изрешет’о!“